

E. L. M I C A L E T G A L À C T I C

L'autobús Jordiet i la bruixa Elisenda

Joan Pla

Il·lustracions de Kino Garrido

*Del 'Diari de Rosa', viatgera de
l'autobús d'aniràs i no tornaràs*

Rosa, una de les viatgeres de L'autobús d'aniràs i no tornaràs, ha escrit un diari extensíssim on ha anat narrant les aventures del viatge. L'autobús, conduït per Pere, abandonà el garatge de la línia d'autobusos el dia vint-i-nou d'abril, en companyia d'una trentena de xiquets i xiquetes..., i eixí cap al País d'aniràs i no tornaràs.

Rosa ha contat tantes aventures en el diari, que hem d'anar publicant-lo per etapes al llarg d'un viatge interminable. Jordiet, l'autobús; Pere, el conductor; els xiquets i xiquetes; Elisenda, que té poders màgics, i Duna, la chihuahua, us sorprendran i us divertiran.

Si no us canseu de llegir-les, coneixereu tot el món..., perquè Jordiet és incansable i imaginatiu; Pere té bona traça per a eixir dels embolics més grans en què el fiquen els xiquets i les xiquetes; Elisenda, la dona de l'abric negre i barret, antiga passatgera, fa canviar les coses al seu gust, i Duna sent i intueix les coses abans d'hora. A més, Rosa ha sabut plasmar en el diari totes les incidències amb gran claredat...

Llegim, doncs, L'autobús Jordiet i la bruixa Elisenda, del Diari de Rosa, la xiqueta del llaç roig, de cabells i ulls negres, de qui Jordiet s'enamorà el primer dia que estrenà la línia 15, el dia de Sant Jordi.

1

Els dinosaures de l'Albufera

Amb quina alegria hem pujat a l'autobús! Però encara n'hem tingut més quan hem deixat la directora del col·legi, que juntament amb els periodistes, ens ha acomiadat en el nostre viatge... sense retorn!

–Que ho passeu bé! –cria ella–. Ja ens escriureu i ens contareu les vostres aventures!

–Sí, sí!... Adéu, adéu! –cridem tots.

–Que content que estic, Pere! –diu Jordiet ben emocionat–. Pensar que recorrerem tot el món sense que ningú ens ature!

–I jo, Jordiet, seré com el meu pare! Ja saps que també és conductor, i que fa deu anys que

va marxar amb l'autobús de línia i encara no ha tornat!

–Es veu que és cosa de família –somriu Jordiet.

Però, què fem dalt de l'autobús, aquesta trentena de xiquets i xiquetes, després que hem abandonat els pares i l'escola, viatjant al País d'aniràs i no tornaràs? És tanta la nostra alegria, veient que Jordiet salta de satisfacció i que Pere canta com un tenor, que no ho pensem. Diem adéu a la directora, als periodistes, i diem adéu als vianants que encara caminen mig adormits pel carrer. És el dia vint-i-nou d'abril!

El que més crida és Òscar. Té la cara redoneta, té els ulls i els cabells castanys i té les orelles una mica eixides. Ja el coneixereu. Com que sa mare no el deixava eixir a jugar a la plaça amb els amics, perquè tenia por que el raptara l'home del sac, ara no sap què li passa.

–De veres que no tornarem mai a casa? –pregunta a Pere.

–Si no te'n vols tornar, mai! –li contesta el conductor.

I corre d'alegria, saltant com un boig, de davant de l'autobús al darrere.

–Redena, tu! Ja no he de tornar més a casa! Redena, tu! Ja no he de tornar més a casa! –va exclamant com un boig.

Quan passem per davant de la nostra escola, tots aguaitem per la finestra per veure qui li deia l'adéu més fort.

–Adéeeeu! Adéeeeu per seeeempre! –bramem tots fins que ens falla la veu.

–Per què tenen tantes ganes de perdre l'escola de vista, Pere? –li pregunta Jordiet.

–Perquè s'hi senten tancats, ja ho saps. I els xiquets són carn de carrer...

–Com jo, que només vull viatjar, però no volia fer sempre la mateixa línia 15... –diu Jordiet.

–Això mateix.

Deixem l'Albereda, passem per davant del parc dels Magnoliers i Pere busca l'eixida de la ciutat.

–Cap a on anirem, Pere? –li pregunta.

–Anirem cap al sud, que hi ha moltes coses per veure –diu.

Quan passem per davant de casa Anna, ella mira per si veu sa mare a la finestra. Saluda amb la mà, per si de cas, i deixa anar unes llàgrimes que es torca dissimuladament. Sempre ha estat molt sentimental. Quan s'enamora d'algú, diu que ni menja ni dorm. Sort que ara diu que no està enamorada de ningú.

Davant de la parada de l'avinguda dels Ametlers, hi ha la senyora de l'abric negre i del barret. Alça la mà en veure que Jordiet no té cap intenció de parar.

–Li diem alguna cosa, Pere? Perquè, pobra dona, deu pensar que sóc un maleducat si passe de llarg. Ha estat una de les nostres passatgeres més fidels –diu Jordiet.

–Vinga, va –hi accedeix Pere.

Jordiet para en sec. Recula uns metres i, quan la senyora aboca el cap per la porta, Pere l'adverteix:

–Senyora, l'autobús no fa la línia hui. Ni hui ni demà... Anem de viatge al País d'aniràs i no tornarem... I és clar, no sabem si en tornarem mai...

–Doncs, que bé, fill! Que hi puc anar? Ja sé que sóc una mica gran entre tota la xicalla que veig que hi va... Però estic sola en casa, m'agrada viatjar i..., sempre puc tirar-los una mà a aquests xitxarel·los. Ara no tenen les mares, que els puguen aconsellar.

No sabíem de quina manera ens havia d'ajudar, aquella senyora gran! Jo, com que només l'havia vista uns dies a l'autobús de línia, no la coneixia bé. Però no vaig tardar a descobrir qui era ni quins eren els seus poders! I em vaig fer una gran amiga seua. Només ella i jo sabríem el seu secret!

–Per mi, pot pujar, senyora –diu Jordiet–. Sembla una bona dona.

–I per mi –dic jo–. Però voldria preguntar-ho als meus companys.

–Doncs, pregunta-ho, joveneta, que em canse d'esperar dreta.

Jordiet fa sonar la botzina i tots els xiquets callen.

–Que hi ha la senyora de l'abric i del barret que tots els dies agafava la línia 15. Ara diu que ens vol acompanyar –els faig saber–. Dic jo que si ens acompanya una senyora com ella, ens podrà ajudar, no?

—Sí, sí...! —exclamen tots alhora.

I la senyora de l'abric negre i del barret puja a l'autobús i diu:

—Em dic Elisenda, fills. Ja veureu com us podré ajudar. Com que sóc gran, tinc molta experiència.

Pren seient i diu a Pere:

—Endavant, jove, que el món se'ns ha de quedar xicotet!

Poc després, així que abandonem la ciutat, Jordiet es posa a cantar de content.

—Quin sol més bo! Quin aire més pur! —diu.

—Agafarem la pista del Saler i t'ensenyaré l'Albufera —l'adverteix Pere.

—Què és l'Albufera? —pregunta Jordiet.

—Bé, ja ho sabràs. Millor que ho veges tu mateix.

Quan arribem a l'Albufera, Jordiet para.

—Açò és tan gran com la mar —diu Jordiet.

—És un llac. Per què no li ho expliques tu, Rosa? —em demana.

—És un llac que està a la vora de la mar tancat per un braç de terra. Ací hi ha peixos, aus, i plantes molt especials...

—Volem passejar en barca! Volem passejar en barca! —comencem a cridar.

—Per què criden que volen passejar en barca? —pregunta Jordiet.

–Perquè els mestres solen portar els alumnes a l’Albufera a fi que la coneguen... I com que és un llac, doncs han de navegar en barca!

–I què esperem? –pregunta Jordiet–. Si viatgem per divertir-nos, no els ho podem negar!

I obri les portes de l’autobús perquè baixem.

–Un moment! Un moment! –crida Pere, intentant tancar les portes. Després s’alça i diu:– Però, s’ha de pagar, no?

–No!!! –cridem tots–. És debades!!!

–Això, ja ho arreglaré jo, jove –diu Elisenda–. Vinga, òbriga les portes.

Quan ja són tots baix, Elisenda busca el responsable de les barques. És un home gran, una mica panxudet, que porta una gorra d’un equip de bàsquet americà.

–Bon dia, senyor –el saluda.

–Ja té raó, vosté, senyora. Ha eixit un dia esplèndid, hui. Bon sol, no fa vent... En què la puc servir?

–Si fóra tan amable, aquests alumnes meus volen conèixer l’Albufera. Els encanten les aus, les plantes, sap vosté?

–En quin col·legi estan inscrits? –pregunta l’home.

–Som del col·legi de l’Albereda –conteste jo, perquè sé que Elisenda ho ignora.

L’home trau uns papers de la cartera, busca i diu:

–Doncs, no em consta que hui haguera de vindre cap col·legi de l'Albereda... Vejam si hi ha hagut cap confusió...

–Ah, no, senyor! Jo vaig enviar personalment els papers –contesta Elisenda–. Veja vosté si els ha perduts...

–Com els he de perdre, senyora! No he perdut mai cap dels papers que em donen! Potser s'hagen extraviat pel camí, però, perdre'ls, mai de la vida!

–Això deu haver passat –rectifica Elisenda.

–Si no hi ha papers, no em puc responsabilitzar de pujar-los a les barques –diu l'home tot seriós.

–Tota la responsabilitat serà meua, senyor –diu Elisenda.

–I meua! –afegeix Pere, que no volia deixar de col·laborar.

Aleshores vaig veure que els ulls d'Elisenda canviaven. Es van tornar brillants, penetrants. Va mirar l'home de la gorra, es va tocar el barret i va fer un gest amb la mà com que intentava ficar alguna cosa entre els papers que tenia l'home. Però en aquell moment vam sentir la veu de Jordiet que cridava:

–Ei, ei! I meua!

Quan l'home sent aquella veu, sense saber d'on venia, deixa de remenar els papers i busca qui ha pogut ser. Elisenda interromp el seu gest.

–Bon dia, senyor. Sóc jo –diu Jordiet, mentre es mou avant i arrere.

L'home obri dos ulls com dues taronges, es posa blanc i sort que Pere i Elisenda l'agafen com poden, perquè queia a terra desmaiada. L'asseuen en un banquet que hi havia a prop del llac i esperen que li passe el desmai. Com que tots ens hi havíem acostat, Elisenda diu:

—Vinga, va, que li faltirà l'aire i no es posarà bé. Aparteu-vos-en una miqueta.

Quan l'home torna en si, es torca la suor freda del front i es mira l'autobús tot espantat.

—És un autobús que parla —li diu Òscar.

—Sí, ja m'ho ha paregut... Però, com pot ser això? —pregunta.

—Si ens passeja per l'Albufera, li ho explicarem —diu de seguida Pere.

L'home s'ho repensa i contesta:

—Algú de vostés voldrà firmar com a responsable?

—On he de firmar? —diu Elisenda.

L'home trau un paper i n'indica el lloc. Elisenda firma.

—Ara en fan tres grups —diu l'home—. Avisaré dos companys més i eixirem de seguida. No saben vostés quines ganes tinc de saber com s'ho fa aquest autobús per a parlar! És que fan cada invent hui en dia!

Poc després, acompanyats per Pere i Elisenda, naveguem pel llac de l'Albufera. El sol n'il·lumina el fons, i així, a més d'observar les aus i les plantes,

també podem mirar els peixos i els peixets que naden d'ací cap allà.

—Un samaruc! —crida Toni, que té una peixera a casa, assenyalant el peixet.

I mentre els de la barca de Toni ens aboquem a mirar el samaruc, sentim els crits espantats de la barca de darrere nostre.

—Un dinosaure! Un dinosaure! —criden.

—Dos dinosaures! Dos dinosaures! —tornem a sentir, encara més fort i amb més horror.

Quan ens girem i mirem al lloc on miren els ulls espantats dels nostres companys, veiem el cap de dos dinosaures, com el Nessie del llac Ness, que vénen cap a nosaltres!

—Si ací no hi ha hagut mai dinosaures! —crida l'home de la gorra tot espantat—. D'on deuen haver vingut aquests? És que algú els ha soltats perquè es mengen els peixos?

Tots cridem de por, ens abracem els uns als altres.

—Se'ns menjaran vius! Quin esmorzar més abundantós que tindran! —diu Tomàs, l'únic pèl-roig que ens acompanya.

Els nostres crits es fan més forts. Amb l'avanç dels dinosaures, les ones del llac s'alcen gegants i nosaltres fem cap a la punta de la cresta dalt de la barca. Es decanten cap a un costat i a l'altre, que no sabem si anem a sotsobrar. Sentim un vent fortíssim.

És l'alé dels dos animalots. Quan les barques baixen de dalt les ones, els tres homes que les guien viren cap a l'esquerra a fi d'allunyar-nos dels dos dinosaures.

—Però, com pot ser això? —torna a preguntar-se l'home de la gorra. No s'ho acaba de creure—. Hauré d'avisar el conseller de seguida, si és que n'eixim vius!

No podem allunyar-nos-en! Ja tenim els dos dinosaures al damunt! Obrin una boca enorme i ens ensenyen les dos fileres de dents enormes.

—Vius i d'un mos, que se'ns menjaran! —torna a cridar Òscar.

Ferran, el més forçut de tots, l'ha d'agafar perquè es vol tirar a l'aigua. En això que veig que Elisenda està la mar de tranquil·la. És l'única que no sembla tenir por. Quan ja tenim els caps dels animals a tocar de la barca i sentim el seu alé pudent, Elisenda pregunta:

—De què teniu tanta por?

—Que no els veu vosté, aquests animalots? —pregunta l'home de la gorra—. Mare de Déu, en quina responsabilitat m'he posat!

—Però si són dos escurçons d'aigua! —crida Elisenda, posant-se a riure pels descosits.

I encara veig que els seus ulls s'han tornat a fer brillants i penetrants i que ha fet un gest estrany amb les mans després de tocar-se el barret.

—Dos escurçons d'aigua? —que cridem tots.

—Què, si no?

I efectivament, quan ho mirem bé, aquells dos dinosaures s'havien convertit en dos escurçons d'aigua que seguien les nostres barques, potser atrets per la nostra cridòria o perquè pensaven que els tiraríem menjar.

–Però, què ha passat? –pregunta Pere, que havia mostrat tanta por com nosaltres.

–No ho entenc! Crec que ha degut ser el sol... Pega de manera que, que... –s'excusa l'home de la gorra sense saber què dir–. L'aigua ha hagut de fer de lupa...

Però ni ell s'ho creu. Ningú ens creiem cap explicació, perquè tots hem vist els dos dinosaures i tots hem cridat de por.

–Potser ha estat un miratge –Bernat, que porta unes ulleres redones i té els cabells de tatxa, i que és el que més nota treia en Coneixement del Medi, vol trobar-hi una explicació lògica–. De vegades passa. Veus un oasi d'aigua allà on només hi ha arena...

Com que ja ens ha passat l'ensurt, ens posem a riure.

–És més bonic veure els coll-verds o els xarxets nadar per l'aigua que no uns dinosaures, encara que hagen estat una al·lucinació –diu Pere.

Quan acabem el viatge, l'home de la gorra vol saber com s'ho fa l'autobús per a parlar.

–Li presente Jordiet –li diu Pere.

–Com està vosté i com ha anat el passeig per l'Albufera, senyor?

–Ah, redena! Doncs, sí que és cert! –crida l'home i criden els dos joves que havien dut les barques.

–Ha anat bé, Jordiet –contesta l'home, una mica estranyat.

–I què eren els crits d'espant que he sentit? –li pregunta Jordiet.

–Vaja!... No res, uns escurçons que el sol ha fet augmentar terriblement de grandària...

–M'hauria agradat veure'ls! –diu Jordiet–. Mira que he patit...

–Si no ho veig, no m'ho crec! –crida l'home de la gorra–. Aquest autobús raona com una persona. Com pot ser això?

–Bruixeries –comenten els altres dos joves.

–Si tornem a passar per ací, ja els ho explicarem –diu Elisenda–. Ara, anem, que es fa tard per a esmorzar...

I després que vam esmorzar, vam emprendre el viatge, sempre cap al sud.